

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете създателката на "Пощенска кутия за приказки": Гери Турийска

Беше минала една седмица откакто бях в Холандия – вече имах квартира, холандски съквартиранти, карта на града, дъждобран... а бе всичко – дори и колело си имах, което обаче си стоеше в гаража. А бе какво шубе ме беше да го подкарам – викам си тука сега като не им познавам правилника за движение, най-много да карам в насрещното без да знам и да изскочи отнякъде някой холандски полицай, да ми се скара и после айде глоба – язък ти и колелото. А те холандците са си стриктни, няма такива: „Дали не може да измислим нещо, г-н полицай... ?!?!“

Ама си викам – давай поне до университета да стигна. Тръгвам. Картата ми е в ръката, имам бегла идея накъде трябва да карам по обяснения на съквартирантите ми – ще се оправя. Естествено колелото ми е по-старо от мен поне с едни 15 години, едвам спирам с контра на червения светофар. До мен един нахилен чичага започва да ми говори нещо на холандски – викам си: „Край!“, ама не разбирам какво се е случва. Усмиввам се и му казвам: „Ами аз такава... не разбрах.“ Той почва на английски да ми разправя, че било червено, че трябвало да спра на червеното... алата балата – мисля си: „офф какво да му обяснявам сега колко ми е дълъг спирачният път, то тая контра не хваща...“ Усмиввам се пак глуповато все едно не съм от най-умните колоездачи на пътя, светва зелено и отпращвам.

Ей така започна любовната ми история с колелото, не че и преди не съм имала никакви чувства, ама тоя път беше различно – сещате се за какво говоря. А колко неща сме

преживяли заедно в първото ми колело, че и с второто. Казват, че вторият брак бил по-успешен от първия (каквото и да означава това). Така е и с второто колело – това поне от опит мога да го потвърдя. С първото явно бе несподделено, защото си намери друг собственик много бързо – кратка ни бе връзката, след няколко месеца го откраднаха и то от гаража, представете си! А бе явно не му е чиста работата и то си го търсело, иначе не мога да си го обясня. Две седмици по-късно, една вечер прибирайки се (не мога да кажа, че съм била напълно трезва, не бях и пиана – както казват бях си ТАМЪН!) и гледам в гаража моето колело бе! Ама пребоядисано така, с други спиращки, с ластик на багажника – въобще си викам постарали са се. Сега дали е било моето или не, това сюжет за друг разказ, но точно в онзи момент аз силно вярвах, че е. Естествено трябваше да предприема някакви действия – не можех така да оставя нещата, викам си мое ще си пак. Стоя и го гледам втренчено 15 минути, то обаче не показва да ме е познало, а отгоре на всичко е и заключено на задната гума – от онези заключалки, които не позволяват да се върти гумата. Решавам, че ще си го прибера вкъщи – кво пък нали си е моето. Нарамвам го и тръгвам по стълбите – а аз живеех на последния етаж в сграда с полуетажи без асансьор – на мен ми спираше дъха само докато се кача с пазарските торби, какво остава с колело на рамо в 3 часа сутринта. По някакъв необясним начин успявам да стигна до апартамента – отключвам и го прибирам вътре. Половин час се опитвам да взема решение къде да го сложа разбираш ли. Ако го оставя с коридора на сутринта съквартирантите ми ще го видят и кой знае дали няма да ме заклеймят като криминален субект. В моята стая не ми се иска да го прибира. Голяма дилема. То не е нещо малко да го пъхнеш в някой шкаф. След серия размишления и местения го оставям в коридора. Обличам си пижамата и си лягам, ама не мога да заспя. Започвам да се чудя – а бе дали наистина е моето?!?! Пък и е заключено, май не иска да се събирате обратно... Смешна история, ставам, взимам го и давай пак надолу по стълбите до гаража да си го върна аз където беше и да си спя спокойно. Не че после не прекарах седмица в гледане на YouTube клипчета „Как да отворим ключалка с фиба?“, „Как да разбием верига на колело?“ и други все по тия теми. След като счупих всичките си фиби плюс една пинсета – осъзнах че май това е краят и ще трябва да се откажа.

Така обаче се запознах с второто си колело, което един емигрант от Хондурас ми продаде за 30 евро. Беше ръждясало, с огромен неработещ фар отпред, от които стърчаха кабели, с крива, неудобна седалка и с кожена защита на веригата, която изглеждаше като едвам да стои на мястото си. В последствие я бях олепила с толкова много тиксо, което все се разлепяше и стърчеше отвсякъде и му предаваше още по-окаян вид. Накрая я магнах след убежденията на един приятел, че ще успеем да му сложим нова – много яка, пластмасова – естествено не успяхме и така си остана по верига милото. Но пък как вървеше това колело – беше безотказно, направо си летях с него по велоалеите. В Холандия имат една поговорка – Най-добре се учиш да караш на старо колело. Вярна е, а и е приложима за други ситуации (if you know what I mean) – а бе направо си е универсална.

Ама те холандците какво ли не правят с тия колела – майсторско ниво достигаш когато примерно можеш да караш 3 деца на велосипеда си или пък се движиш балансирайки с две каси бира – по една във всяка ръка. Про си ако и караш без ръце и междувременно пишеш съобщения от телефона ти или пък в едната удържаш чадър срещу вятъра, а с

другата да татразиш от онези големите куфари на колелцата. Това са все умения, развити на база изминати вело километри. А колелото ти става не просто средство да се придвижваш ами се превръща в най-добрия ти приятел. С който примерно вечер след дискотека се търсите по половин час за да се приберете, щото не помниш къде си го оставил, а пред бара си е тъпкано с велосипеди. До момента, в който се чуваш как измерваш всяко едно разстояние в града според това за колко време го взимаш с колелото – примерно университета ми е на 30 минути с колело, гарата на 15 минути с колело, до центъра – 10 минути с колело. Караш пияните си приятели на багажника като ги подканваш с думите – „Айде качвай се на неуморния“ и се молиш да не изпаднат някъде по пътя. Дори ключът за веригата на колелото ти е по-скъп от ключовете за вкъщи и изпадаш в паника всеки един път като не успееш да го намериш първите 10 минути в чантата си. И винаги имаше някой до мен в тоя момент, който се е нагледал на тая ситуация сигурно хиляди пъти и с отегчение я наблюдава отново.

А бе ти с един велосипед можеш всичко да правиш – можеш да му споделяш, да се разхождате заедно, да превозваш хора, багажи, куче... можеш да му сложиш кошница и цветен звънец... или пък просто да последваш някой друг случаен велосипедист, с който сте се срещнали ей така изненадващо на тясната вело алея.

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!